

METAFOR YARATMA EYLEMİ OLARAK BİLMECE

The Riddle as an Act of Creating Metaphor

La devinette comme l'acte de la création métaphorique

Murat CANKARA*

ÖZET

Bu yazı, bilmecelerle metaforlar arasındaki ilişki üzerinedir. Sözkonusu ilişki araştırılırken kullanılan kavramlar Roman Jakobson'dan alınmıştır.

Anahtar Kelimeler

Bilmece, Roman Jakobson, metafor, metonimi

ABSTRACT

This essay is on the relationship between riddles and metaphors. The concepts employed to examine this relationship are borrowed from Roman Jakobson.

Key Words

Riddle, Roman Jakobson, metaphor, metonymy

Bu çalışma, Halk edebiyatının yaşıyan türlerinden biri olan bilmeceye odaklanıyor. Amacımız, bilmece türünü tüm boyutlarıyla aydınlatmak ya da bu konuda bugüne kadar yapılmış çalışmaların bir dökümünü sunmak değil. Az sayıda bilmecedan oluşan bir örnek kümeden yola çıkarak, bilmece türünün yalnızca bir yönünü oluşturan dil kullanımının yine yalnızca bir parçasını aydınlatmayı deneyeceğiz. Çıkış noktamız, İlhan Başgöz'ün, Andreas Tietze ile ortak çalışması olan *Türk Halkının Bilmeceleri*'ne yazdığı önsözde yer alan bir savıdır: "Bilmecelerimiz şiirselliğin yoğunluğu bakımından halk edebiyatımızın en zengin türü[dür]" (51). Başgöz, önsözün bir bölümünü halk bilmecelerindeki şiirsel öğelerin incelenmesine ayırıyor (51-62). Burada daha çok üzerinde durulan, bilmecelerde renk kullanımı, yaratılan imgeler ve kullanılan simgeler gibi bazı şiirsel öğeler. Yöntem olarak da "karşılaştırma"ya başvuruluyor. Halk bilmeceleri

rindeki şiirsel öğeler incelenirken, halk şiiri, divan şiiri ve hatta modern şiir devreye giriyor, benzerlikler bulunuyor, paralellikler kuruluyor. Bu yazı kapsamında amaçlanan da benzer bir çalışmadır. Ancak arada iki temel fark var: Öncelikle, yılların emeği sonucu derlenen binlerce bilmecedan değil, bir örnek küme oluşturmak üzere derlenen az sayıda bilmecedan yola çıkıyoruz. İkincisi, biz bu çalışmada "karşılaştırma" yönteminden değil, dilbilimin verilerinden yararlanacağız. Dolayısıyla bizim için asıl önemli olan, bilmecelerde kullanılan ve bazen İlhan Başgöz'ün de yaptığı gibi onları şiire benzetmemize, şiir saymamıza yol açan dilsel tekniklerdir. Örneğin Roman Jakobson'un, "Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances" adlı makalesinde dilin iki temel işlevi olarak öne sürdüğü metafor (eğretileme) ve metonimi (düzdeğişmece) kavramlarını kullanarak, elimizdeki bilmecelerin –dolayısıyla bu bilmecelerin yaratıcısı–

* Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi

nın/yaratıcılarının- dili nasıl kullandıklarını kısmen de olsa aydınlatmayı deneyeceğiz. Bu durumda, yaklaşımımızın dilbilimsel bir yaklaşım olarak değerlendirilebileceğini ve Yapısalcılığın sınırları içinde ele alınabileceğini söylemek yanlış olmaz. Konumumuzu bu şekilde belirledikten sonra, üzerinde çalışmayı kolaylaştıracak kadarıyla bilmece türünü tanımımıza yardımcı olacak temel yaklaşımlara geçebiliriz.

İlhan Başgöz, Tietze ile ortak çalışmasında, altı ayrı bilmece tanımı verdikten sonra, her bir tanımın yetersizliğini ve eksik kaldığı noktaları ortaya koyuyor (1-3). Asıl sorunumuz bilmece türünün tanımlanması olmadığı için, biz yalnızca bu tanımlardan birkaç tanesiyle yetineceğiz. Örneğin Friedrich Starr'dan aktarıldığına göre, “[b]ilmece bilinmeyen bir nesnenin dolaylı olarak sunulmasıdır. Bilmeceyi dinleyen veya okuyan, zekâsını kullanarak bu nesneyi bulmaya çalışır” (1). Starr'dan aktarılan ikinci tanım ise şöyle: “Bilmece bir zekâ oyunudur ki, bir nesnenin niteliklerini ve özelliklerini, onun ne olduğunu açıkça söylemeden, ama bilinmesini kolaylaştıracak kadar açıklıkla, gözler önüne serer” (1). Son olarak, İlhan Başgöz'ün ve Pertev Naili Boratav'ın ortak tanımlarını alalım: “[Bilmece], [s]özlü edebiyat türlerinden biridir, şiirsel bir klişe içinde karşılık bekleyen bir küçük sorudur. Çok defa nesneyi veya ilkeyi tek bir kelime ile ifade eder. Metinde verilen ipuçları ile bu nesnenin bulunması söz konusudur” (2). Bu tanımlar elbette bilmece konusunda bugüne kadar yapılmış ve bundan sonra yapılabilecek diğer tüm tanımlar gibi eksiktir. Bilmecelerin toplum hayatındaki yerlerini, bir Halk edebiyatı türü olarak bilmeden vazgeçilmez iki bileşenini, yani “bilmeceyi soran” ve “bilmeceyi ya-

nıtlayan”ı, ya da bu sorma-yanıtlama eyleminin gerçekleştiği “ortam”ı hesaba katmıyorlar. Ancak yine de bu tanımlar, bizim bilmeceye yaklaşımımız açısından yeterli. Çünkü bizi asıl ilgilendiren, bilmecelerde “sorulan”ın nasıl “dil”e getirildiğidir. Bilmece gizlediği, bulunmasını talep ettiği “şey”i nasıl sunar? Bilmece eğer, bir yandan sorduğu “şey”i gizliyor, diğer taraftan da onunla ilgili ipuçları veriyor ve dolaylı olarak onu dile getirmeye çalışıyorsa ve bu çift yönlü hareketi (gizleme ve dolaylama) “dil”e dayanarak yapıyorsa, bu anlamda, şiirle arasında büyük bir benzerlik var demektir. İşte biz “metafor” ve “metonimi”yi bilmecelerdeki “gizleme” ve “dolaylama” süreçlerinin yaratıcıları olarak ele alarak inceleyeceğiz. Bu yüzden, kısaca da olsa, dilbilim ve folklor arasındaki ilişkinin niteliğine ve tarihçesine, dilbilimsel modelin folklorla uygulanış biçimlerine ve kullanmayı planladığımız kavramların tanımlarına göz atma gerekliliği ortaya çıkıyor.

Folklore ansiklopedisinin “Dilbilimsel Yaklaşım” maddesinde, folklor ile dil arasındaki ilişki şu sözlerle özetleniyor:

Folklor ve dil bir çok açıdan benzerdir ve ortaklıkları, onları incelemek üzere yaratılan disiplinler arasında üretken değiş tokuşlara yol açmıştır. Folklor da dilbilimde de araştırmacılar, kullanıcıları hem birleştiren hem de onları birbirinden ayıran kompleks yaratıları incelerler. Dil de folklor da, bir toplulukta paylaşıldığında zamana karşı koyan, bununla birlikte de yaratıcısına, izleyicisine ve bağlama bağlı olarak daima çeşitlenen bir “anlam”ın taşıyıcısıdır. Her ikisi de, kullanıcılarının deneyimleri ve yaşam biçimleriyle şekillenir ve sonra da kendilerini kuşatan kültürleri-

nin ve topluluklarının şekillenmesine yardımcı olurlar. (503)

Genel olarak dil ve folklor, özel olarak da dilbilim ve folklor arasında yukarıda kurulan paralellikler, bir folklor ürününe dilbilimin verileriyle yaklaşılabilmek –elbette bunun olası tek yaklaşım olmadığına bilincinde olarak- için gerekli çıkış noktası olarak ele alınabilirler. Bu durumda karşımıza iki yol çıkıyor: Birincisi, folklorun kendisinin ya da herhangi bir folklor ürününün “dil” gibi yapılandığını varsaymak ve buradan hareketle folklorla yaklaşmak. İkincisi, folklor ve folklor ürünlerinde kullanılan “dil”i, dilbilimin verileri açısından incelemek. Eğer Ferdinand de Saussure’un terimlerini kullanırsak, ilk yaklaşımda vurgu *langue* (dil) üzerindedir, diğerinde ise *parole* (söz). Birinci yaklaşıma örnek olarak Claude Lévi-Strauss’un çalışmaları örnek verilebilir. *Folklore* ansiklopedisinin “Yapısalcılık” maddesinde belirtildiğine göre Yapısalcılık, çözümlemelerini yaparken malzemesini, “yapı” olarak adlandırılan modeller olarak ele alır. Burada “yapı”yla kast edilen somut değil bilişsel (cognitive) bir modeldir. Lévi-Strauss da, tüm kültürlerin, evreni bu zihinsel yapılar yoluyla kavradığını öne sürer (775). Dolayısıyla Lévi-Strauss’un mitler ya da akrabalık ilişkileri üzerine incelemeleri, kültürel fenomenlerin “dil” (*langue*) gibi yapılandığı varsayımına dayanır. Yukarıda değindiğimiz ikinci yaklaşıma örnek olarak ise Prag Okulu’nun ve Roman Jakobson’un çalışmaları verilebilir. Prag Okulu’nun araştırmaları, dilin tarihsel gelişimi üzerinde değil, eşsüremliliği üzerinde durur (505). Dolayısıyla onların çalışmalarında, dilin belli bir “an”da nasıl kullanıldığı, bir başka deyişle *parole* (söz) önem kazanır. Yine aynı çerçevede değerlendirile-

bilecek bir diğer yaklaşım, Saussure’un çalışmalarına eklemleyebileceğimiz bir disiplin olan Anlambilimin (semiotics) yaklaşımıdır. Bu alanda yapılan çalışmalar bilmece türüne de uygulanmıştır (506). Özet olarak, elimizde, her ikisinin de kaynağında Saussure’un bulunduğu iki ayrı dilbilimsel yaklaşım var. Bizim çalışmamız ikinci yaklaşım çerçevesinde yer alır. Bir kişi tarafından bir diğer kişiye sorulan “bilmece”yi, “dil”in (*langue*) bir uygulaması, bir başka deyişle “konuşma edimi” (*parole*) olarak ele alıp onun eşsüremliliği üzerinde duracağız. Yöntemimize kısaca değindikten sonra, kullanacağımız kavramların tanımlarına geçebiliriz.

Jakobson, konuşma edimi tarafından gerçekleştirilen iki farklı işlemin tanımlarını verir:

(1)*Birleştirme*. Her gösterge, göstergelerden oluşur ve/veya yalnızca diğer göstergelerle bir bileşim içindeyken vardır. Bu da demektir ki, her dilbilimsel birim tek ve aynı zamanda, daha basit birimler için bağlam işlevi görür ve/veya kendi bağlamı daha kompleks bir birimde yer alır. Bu nedenle, dilbilimsel birimlerin herhangi bir biçimde gruplandırılması, onları daha yüksek bir birime bağlar: birleştirme ve bağlam aynı işlemin iki yüzüdür.

(2)*Seçme*. Alternatifler arasında yapılan bir seçim, birinin yerine, ona bir bakımdan denk ve bir diğer bakımdan ondan farklı olan diğerinin koyulabileceğini ima eder. Aslında, seçme ve yer değiştirme aynı işlemin iki yüzüdür. (98-9)

Saussure önceden, dildeki dizisel ve dizimsel bağıntıları tanımlamıştı. Jakobson’un yaptığı ise, konuşma ediminin bu iki temel bileşenini, beyindeki organik bozukluklara bağlı olarak ortaya çıkan bir tür konuşma bozukluğu (afazi)

ile ilişkilendirerek metafor ve metonimi'ye, bir başka deyişle dilin iki temel eksenine bağlamaktır (Tura 105). Anika Lemaire, *birleştirme* ve *seçme* işlemlerini şöyle açıklıyor: *Birleştirmede*, terimler birbirine bitişik olma esasına dayalı olarak yan yana gelirler. Bitişiklik ilişkilerine dayalı olarak gerçekleşen *birleştirme* işlemi sonucunda dilin yatay eksenini ortaya çıkar. Dilin dikey eksenini oluşturan ise *seçme* işlemidir. Aralarından seçme yapılabilecek ve biri diğerinin yerine geçebilecek olan terimler, değişik derecelerde birbirlerine benzerler ya da karşıtlar (30-34). Özetlersek, dilin dikey ekseninde bir *seçme* işlemi söz konusudur. Aralarında benzerlik ya da karşıtlık ilişkisi bulunan bir grup sözcük içinden bir tanesi seçilir ve bir diğerinin yerine kullanılabilir ki böylelikle bir "metafor" yaratılmış olur. Yatay ekseninde ise her sözcük kendisinden öncekine ve sonrakine bağlanarak bir zincir, bir bağlam oluşturulur. Burada yaratılan ise "metonimi"dir. "Metafor" ve "metonimi"nin edebiyattaki karşılıkları ise şöyle: "Eğretileme (*Metaphor*): Birbirlerine benzememesine karşın gene de ortak bazı yönleri bulunan iki şeyin, birbirlerini andırarak bir biçimde karşılaştırılması" (Özünü 231). "Metonimi" ise, "bir niteliği ya da bir kendiliği [entity], o kendiliğin ya da onunla ilişkili bir kendiliğin ifadesi olarak kullanır" (Way 10). Parçanın bütün yerine kullanılması ya da bir kurumun, o kurumu temsil edenler yerine kullanılması, metoniminin farklı kullanımlarından iki tanesidir. Metafor ve metonimi üzerinde kısaca durduktan sonra, bu iki kavramın elimizdeki bilmecelerle ilişkisini inceleyebiliriz.

"Çıt dedi çiçek açtı" bilmecesini ele alalım. Bu bilmecenin yanıtı "kibrit"tir. Bilmecenin başındaki "çıt dedi" ifadesi

bilmeceye ses boyutunun girmesine neden oluyor. Başgöz bu durumu, "[b]ilmeceler şiir dünyasını kurmakta seslerden de yararlanıyor, sesleri de büyük bir ustalıklarla şiir ahengine çevirmeyi beceriyor" (54), şeklinde açıklıyor. Biraz daha yakından bakarsak burada ikili bir durum söz konusu: "Çıt" dedi ifadesi hem bir kibritin yanarken çıkardığı sesi söze dönüştürerek (onu taklit ederek) bilmeceye bir ses boyutu katıyor, hem de "çiçek" sözcüğüyle bir aliterasyon yaparak bunu pekiştiriyor (her iki sözcüğün başındaki "ç" ünsüzünün yinelenmesi). Dilin dikey eksenini açısından baktığımızda ise durum şöyle: Bu bilmecede kullanılan "çiçek" sözcüğü "kibrit" yerine kullanılmıştır. "Kibrit" sözcüğü, kendisine herhangi bir yönden benzeyen, kendisiyle eş anlamlı olan ya da kendisiyle zıt anlamlı sözcüklerle beraber bir öbek oluşturur. Örneğin, "çakmak, ateş, kav, çıra, ...". Bu öbeğe "çiçek" de katılabilir. Ancak bu durumda, "çiçek"le "kibrit" arasında, "çiçek"in "kibrit" yerine kullanılabilmesini haklı çıkaracak bir benzerlik ya da karşıtlık ilişkisi bulmamız gerekir. Aradığımız benzerlik, "kibrit"in yanması sonucu ortaya çıkar. Birincisi, "kibrit"in bir anda yanması, "çiçek"in açmasına benzetiliyor olabilir. İkincisi, "kibrit"in yanması sonucu ortaya çıkan "alev", rengi bakımından "çiçek"e benzetiliyor olabilir. Burada önemli olan, tıpkı bilmecedeki ses boyutunda olduğu gibi ikili bir durumun söz konusu olmasıdır. Dikey ekseninde yapılan bu seçim ("kibrit"in yerine "çiçek"in seçilmesi) bir metafor oluşturur: "Çiçek", "kibrit"in (bir başka deyişle bilmecenin yanıtının) metaforudur. Bu durumda, yanıtın metaforlaştırılmasının, bilmecenin doğasına en uygun dilsel tekniklerden biri olduğu söylenebilir. Çünkü metafor, yanıtla ara-

sında bir benzerlik (ya da karşıtlık) taşımaktadır. Böyle olduğu için dikey ekseninde onun yerini alabilmiştir. Bu benzerlik (ya da benzerlikler) bilmeceyi yanıtlamak isteyene sunulmuş ipuçlarıdır. Bu bilmece için, yanıtla, onun yerine dikey ekseninden seçilen metaforu arasında en azından iki benzerlik (dolayım) kurulabildiğini gördük. Bunlar ipuçlarıdır. Öte yandan şu da açıktır ki, “kibrit”le “çiçek” açısından sayısız yönden birbirine benzemezlik söz konusudur. Metaforun doğası gereği, dikey ekseninde gerçekleşen seçim sonucunda birbirinin yerine konulan sözcükler arasındaki benzemezliklerin sayısı, benzerliklerin sayısından fazla olacaktır. Bu da bilmecenin, yanıtı gizleme işlevini yerine getirir. Dolayısıyla yanıtı metaforlaştırmanın, bilmecenin doğasına en uygun dilsel tekniklerden biri olduğu yolundaki savımız pekişmiş olur. (“Kibrit”in nasıl farklı şekillerde metaforlaştırılabileceğini görmek için bkz. Başgöz 419-21.)

Başka bir örnek olarak “hanım içerde, saç dışarıda” bilmecesini ele alalım. Bu bilmecenin yanıtı “mısır”dır. Yukarıdaki örnekte olduğu gibi, yanıtın metaforlaştırılması söz konusudur. Ancak bu bilmece ilki kadar şiirsel değildir. Çünkü yanıtla metaforu (“mısır”la “hanım”) arasındaki benzerlik ilk bilmecede olduğu gibi belirgin değildir ve farklı yorumlara açık değildir (belki de bu durumu biz fark edemiyoruz). Ayrıca ilk bilmecedeki ses boyutunun bu bilmecede yer almadığını da belirtmek gerekir. Öte yandan bu bilmecede de ifadeyi etkili kılan, bu bilmecenin şiirsel olarak algılanmasını sağlayabilecek bir teknik kullanılıyor: “İçerde” ve “dışarıda” sözcüklerinin oluşturduğu karşıtlık (kafiyeyi, bilmecenin şiirselliğinin bir ölçütü olarak saymıyoruz bile). İkinci örneği de hesaba kata-

rak söylersek, bilmecenin şiirselliğinin ölçütlerinden biri, kullanılan metafor ya da metaforların niteliğidir. (“Mısır”ın nasıl farklı biçimlerde metaforlaştırılabileceğini görmek için bkz. Başgöz 485-8.) “İki çubuk bir makas, bunu bilmeyen hokkabaz” bilmecesinde ise farklı bir durum söz konusudur. Yanıtı “leylek” olan bu bilmecede “iki çubuk” leyleğin bacakları, “makas” ise gagası yerine kullanılmıştır. Böylece, “çubuk” bacağın, “makas” ise gaganın yerine dikey ekseninde yapılan seçimlerdir ve her ikisi de metafordurlar. Ancak ne “çubuk” ne de “makas” tek başına yanıtın, yani leyleğin metaforu değildir. Bilmecede kullanılan bu iki metafor, leyleğin iki ayrı uzvunun metaforlarıdır, onların yerine dikey ekseninden seçilmişlerdir. Oysa bu iki metaforun yanıtla ilişkisi metonimiktir (parçanın bütününe yerine kullanılması anlamında). Bilmeceyi çözecek olanın, bilmecede kendisine ipucu olarak sunulan iki metafordan yola çıkarak bir bütüne gitmesi, bir başka deyişle, önce dikey ekseninde hareket ederek metaforları çözmesi, sonra da yatay ekseninde hareket edip bu parçaları birleştirerek yanıtı bulması gerekir (iki çubuk = iki uzun bacak (şekil yönünden); bir makas = gaga (şekil yönünden); iki uzun bacak + gaga = leylek).

Yukarıda incelediğimiz üç örnekten yola çıkarak şu söylenebilir: Bir bilmecenin yanıtını bulmak, bir bakıma, Jakobson’un tanımladığı şekliyle dilin iki ekseninde gezinmeyi gerektirir. Bilmeceler elbette dil kullanımını itibarıyla bu çalışmada ele alındığından çok daha zengindir. Örnek kümemizdeki az sayıda bilmecede bile onlarca söz sanatını bulmak olası. Ancak, Jakobson’un tanımladığı şekliyle dilin iki temel işlevi açısından bakıldığında, bilmece sormak, bilmece

yaratmak ve bilmece yanıtlamak, özellikle dilin dikey ekseninde yapılan hareketlerin, bir başka deyişle seçimlerin bir sonucudur. Bilmecenin şiirselliğini de büyük ölçüde bu seçimin niteliği etkilemektedir. Manzum olması ya da kafiye-ye sahip olması bir bilmeceyi şiirsel kılmaz. Oysa bir kibritin yanışını bir çiçeğin açmasına benzetmek, yani bir metafor yaratmak –hele ki bu metafor güçlü bir metaforsa- bir bilmeceyi şiirsel kılar. İlhan Başgöz'ün, "Bilmecelerin Toplumu İlgisi" adlı makalesini bir kenara koyarak söylersek; bilmecelerin -en azından bir zamanlar- toplum yaşamında hayati bir öneme sahip olduklarını, bir bilmeceyi yanıtlayamamanın "ölmek" anlamına gelebildiğini unutarak söylersek, bilmeceler, yalnızca dilsel zenginlikleri açısından bile önemlidirler. Modern toplumun bir üyesi, bir mahkemenin verdiği idam hükmünden kurtulabilmek için bir bilmeceyi doğru yanıtlamak durumunda değildir. Ancak nesneye ve yaşama bakışın, dilin zenginleştirilmesi ihtiyacı, eğer dilimizin sınırları gerçekten düşüncemizin sınırlarını belirliyorsa, kaçınılmazdır.

Kaynakça

- American Folklore: An Encyclopedia, (1996). Ed. Jan Harold Brunvand. New York: Garland Publishing.
- Başgöz, İlhan ve Andreas Tietze, (1999). *Türk Halkının Bilmeceleri*. T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/ 2269 (Başvuru Kitapları Dizisi/ 61). Ankara.
- , (1986) "Bilmecelerin Toplumu İlgisi". Folklor Yazıları. İstanbul: Adam Yayınları. 248-51.
- Chapman, Raymond, (1989). *Linguistics and Literature (An Introduction to Literary Stylistics)*. London.
- Cuddon, J.A., (1992). *Dictionary of Literary Terms and Literary Theory*. London: Penguin Books.
- Elçin, Şükrü, (1977). "Bilmeceler Üzerine". *Halk Edebiyatı Araştırmaları*. Ankara: Kültür Bakanlığı Milli Folklor Araştırmaları Dairesi Yayınları/ 24 (Halk Edebiyatı Dizisi/ 3). 63-72.
- , (1981). *Halk Edebiyatına Giriş*. Ankara: Kültür

Bakanlığı Yayınları/ 365 (Türk Halk Kültürü Eserleri Serisi/ 10).

- Folklore: An Encyclopedia of Beliefs, Customs, Tales, Music and Art, (1997). Ed. Thomas A. Green. California: ABC-CLIO.
- Green, Thomas A., (1992). "Riddle". *Folklore, Cultural Performances, and Popular Entertainments (A communications-Centered Handbook)*. Ed. Richard Bauman. Oxford: Oxford University Press. 134-8.
- Jakobson, Roman, (1987). "Two Aspects of Language and Two Types of Aphasic Disturbances". *Language in Literature*. Ed. Krystyna Pomorska, Stephen Rudy. London: The Belknap press of Harvard University Press.
- Lemaire, Anika, (1986). *Jacques Lacan*. Translated by David Macey. London: Routledge & Kegan Paul.
- Özünü, Ünsal, (1997). *Edebiyatta Dil Kullanımları*. Ankara: Doruk Yayıncılık.
- Tura, Saffet Murat, (1996). *Freud'dan Lacan'a Psikanaliz*. İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Way, Eileen Cornell, (1991). *Knowledge Representation and Metaphor*. Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.

Derlenen Bilmeceler

- 1) Çıt dedi çiçek açtı (kibrit)
- 2) Gelir leyli (kapı)
gider leyli
tek ayak üstünde
durur leyli
- 3) Metel metel metlice (simit)
kıyıları etlice
ortası delik
biz onu yerik
- 4) Hanım içerde (mısır)
Saçı dışarda
- 5) Metel metel mâlü metel (kaplumbağa)
oturmuş bakla satar
baklanın kilosu kaçta deyince
sırtı yüzüne bakar
- 6) Oturdum önüne (sandık)
soktum deliğine
- 7) Çimer çimer kaziğe biner (sürgüç, bulaşık bezi)
- 8) Kılı ağzını açtı (çorap)
çıplak içine kaçtı
- 9) Topuzum yiriğine (cep)
- 10) Bize gel götüne koyayım (minder)
- 11) Yuğulu yuğulu yumulak (enik)
içi dolu toparlak
- 12) Gece olur sayılır (yıldız)
gündüz olur dağılır
- 13) İki çubuk bir makas (leylek)
bunu bilmeyen hokkabaz
- 14) Ufacık tefecik (limon)
içi dolu turşucuk
- 15) Yer altında yağlı kayış (yılan)
- 16) Yer altında kilitli sandık (ölü)